

Arrest

nr. 198 243 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018 om 15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart een Bengaals staatsburger te zijn.

De verzoekende partij wordt op 3 januari 2018 op de luchthaven van Zaventem door de grenspolitie tegengehouden nadat wordt vastgesteld dat zij gebruik maakt van een vals paspoort. Tijdens een fouille wordt een Grieks document aangetroffen waaruit blijkt dat zij een asielaanvraag in Griekenland lopende heeft en in haar telefoon wordt een afbeelding gevonden van haar paspoort. Er wordt een proces-verbaal opgesteld voor het gebruik van valse geschriften en aanmatiging van naam.

Eveneens op 3 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid in.

Op 4 januari 2018 wordt aan de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Op 5 januari 2018 toont een vingerafdruckenonderzoek aan dat de verzoekende partij op 20 januari 2016 een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland.

Op 10 januari 2018 worden de Griekse autoriteiten verzocht om de verzoekende partij terug te nemen.

Eveneens op 10 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarin niet langer sprake is van het verplicht verlaten van het gehele Schengen-grondgebied, maar enkel nog van het Belgisch grondgebied.

In een arrest van 11 januari 2018, met nr. 197 846, oordeelt de Raad dat het beroep bij uiterste dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen, nu blijkt dat de beslissing van 3 januari 2018 impliciet werd ingetrokken.

De beslissing van 10 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Deze beslissing vervangt de bijlage 13septies dd. 03.01.2018.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [K.]

voornaam: [T.A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: SYLHET

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS: [T.M.] (01.03.2000, Bangladesh [S.V.] (06.09.1985, Bangladesh)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften en aanmatiging naam, PV HV.55RB.000009/2018 van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het

bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene legt valse of vervalste documenten voor aan de politie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften en aanmatiging naam, PV HV.55RB.000009/2018 van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de Eurodac-databank (Griekenland).

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene legt valse of vervalste documenten voor aan de politie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, derde lid van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non-refoulementbeginsel in de zin van de artikelen 39/70; 48/5, § 4; 49, § 3; 49/2, § 5; 57/6/1, al. 2, c) en 74/17 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 2; 4; 19; 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest) en met artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in samenhang gelezen met artikel 41 van het Handvest.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing haar blootstelt aan mishandelingen. Ze verwijst naar haar lopende asielaanvraag in Griekenland en stelt dat ze een tijdelijk verblijfsrecht heeft in Griekenland zolang haar asielaanvraag loopt. Ze stipt aan dat de verwerende partij dit tijdelijk verblijfsrecht dient te respecteren. Ze vervolgt dat de verwerende partij niet aantoont dat er effectief een overname is gevraagd aan Griekenland en dat ook niet blijkt dat Griekenland akkoord is om haar terug te nemen. Ze stipt ook aan dat het Hof voor de rechten van de Mens verbiedt om haar naar Griekenland terug te sturen. Hierdoor vreest ze te zullen worden teruggestuurd naar haar land van herkomst. Zij meent dat de verwerende partij eerst had moeten afwachten of zij wel naar Griekenland terug kan, of minstens een antwoord op haar asielaanvraag had moeten afwachten.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op 10 januari 2018 aan de Griekse autoriteiten heeft gevraagd om haar terug te nemen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat de Griekse overheden op 14 januari 2018 om bijkomende inlichtingen hebben verzocht, zodat het duidelijk is dat zij deze aanvraag hebben ontvangen. Verder blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat het de bedoeling is om de verzoekende partij naar Griekenland terug te leiden en niet naar haar land van herkomst. Zo staat uitdrukkelijk in de bestreden beslissing: *“met toepassing van artikel 7, tweede lid, van*

de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokken zonder verwijl naar de grens van Griekenland terug te doen leiden". De bestreden beslissing verleent de verwerende partij enkel een titel om de verzoekende partij naar Griekenland te brengen. Indien dit niet mogelijk zou zijn, dan dient zij een nieuwe beslissing te treffen. Van een schending van het non-refoulementbeginsel is er op het eerste gezicht geen sprake.

De verzoekende partij toont niet aan dat er geen overdrachten naar Griekenland mogen gebeuren. De verwijzing naar het arrest MSS van het EHRM van 21 januari 2011 is gedateerd. Ondertussen heeft de Europese Commissie op 8 december 2016 (C (2016) 8525 final) de lidstaten aanbevolen om de overdrachten naar Griekenland te hervatten, op grond van de Verordening 604/2013. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van de verzoekende partij naar de arresten MS t. Hongarije (nr. 64194/16 van 10 november 2016) en HJ t. Hongarije (nr. 70984 van 30 november 2016) van het EHRM, waarbij het Hof in beide zaken een rule 39 heeft uitgesproken. Daargelaten of uit deze arresten een absoluut verbod tot terugbrenging naar Griekenland kan worden afgeleid, lijkt het er in casu niet op dat de verzoekende partij zich verzet tegen een terugleiding naar Griekenland. Zij haalt op geen enkel moment een concrete vrees aan ten aanzien van Griekenland. In haar feiten uiteenzetting stelt zij dat ze één jaar in Griekenland verbleef en dat ze enkel naar België is gereisd voor een bezoek van 10 dagen en dat zij wil terugkeren. Evenmin kan de verzoekende partij op het eerste gezicht worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij het resultaat van haar vraag tot terugname had moeten afwachten. De verwerende partij blijkt op het eerste gezicht gemachtigd om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven met het oog op een terugleiding naar Griekenland. Indien later zou blijken dat de terugname niet mogelijk is, dan zal zij een nieuwe beslissing moeten nemen.

De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan mishandelingen door een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een schending van het non-refoulementbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij vooraf diende te worden gehoord, brengt zij geen relevante elementen aan die zij zou hebben kunnen aanvoeren om tot een andere beoordeling te komen. Luidens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat haar op 4 januari 2018 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Zij werd aldus in de mogelijkheid gesteld om haar bezwaren te formuleren. Een schending van het hoorrecht wordt prima facie niet aangetoond. Hieruit volgt dat de verzoekende partij op het eerste gezicht evenmin kan worden gevolgd waar zij stelt dat door geen gehoor te verlenen er niet is voldaan aan artikel 62 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU